

MARI JUNGSTEDTOVÁ

vražedné léto

GOTLAND

≡ KNIHA ZLIN

FLEET

Mari Jungstedtová

Vražedné léto

MARI
JUNGSTEDTOVÁ
vražedné léto

Copyright © Mari Jungstedt 2007
Published in agreement with Stilton Literary Agency
Translation © Karolína Kloučková 2014

ISBN 978-80-7473-185-3

Ewě Jungstedtové, milované sestře

Z deníku strážce majáku, Gotska Sandön srpen 1864

V 10 hodin v noci z 24. na 25. ztroskotal u jihovýchodního pobřeží ostrova ruský parní klipr Wsadnick se 140 muži na palubě. 3 důstojníci a 12 mužů posádky utonulo, ostatní byli zachráněni. Silná bouře od východu, déšť.

Pondělí 10. července

Na sklonku noci ujíždělo po hlavní silnici vedoucí ostrovem Fårö směrem k severu osamělé auto. Déšť ustal, ale nebe pořád zakrývaly těžké šedé mraky. Ptáci poletovali už od tří hodin, nad poli se pomalu rozednívalo. V mlze tu a tam prosvítaly osamělé jalovce, křivolaké borovice a kamenné zídky. Budovy statků z gotlandského vápence a větrné mlýny dávno postrádající svá křídla jako by byly v krajině nahodile roztroušeny. V ohradách dospávala stáda černých ovcí, které jedna po druhé rozvážně vstávaly a začínaly se pást na řídké trávě, jakou skýtá zdejší neúrodná půda.

V kempu Sudersand v severní části ostrova ještě panoval klid, i když tu bylo teď, uprostřed léta, plně obsazeno. Kemp se rozkládal podél tříkilometrové písčité pláže. Obytné přívěsy a stany stály pěkně seřazené podle dobře promyšleného plánu. Švédské vlajky u vchodů visely po deštivé noci zplihle na žerdích, okolo zůstaly z minulého večera rozestavěné zahradní grily a plastové stolky se sklenkami od vína. Provlhlé ručníky se pohupovaly na provizorně natažených šňůrách. Všude bylo vidět barevná skládací lehátka, nafukovací matrace, hračky do vody a tu a tam opřená jízdní kola.

Uprostřed kempu stála nízká dřevěná budova s několika vchody: kuchyně, prádelna, záchody a sprchy. Skvěle zařízené rekreační středisko jen pár kroků od moře.

V jednom z obytných přívěsů na kraji kempu se probudil Peter Bovide. Otevřel oči přesně v pět hodin. Ze zvyku zkontroloval čas na hodinkách položených na polici vedle postele.

Každý den je to stejné. Ranní spánek v jeho světě neexistuje.

Zůstal chvíli ležet a díval se do stropu, ale hned mu bylo jasné, že už znovu neusne. Ani dnes ráno. Všechny ty roky práce na stavbách v něm zanechaly hlubokou stopu a zvyk časně ráno vstávat nebylo snadné prolomit. Vlastně mu to ani nevadilo. Měl rád chvíli sám pro sebe, než se probudí Vendela a děti. Chodíval si v té době zaběhat a přidával pár posilovacích cviků.

V noci dlouhé hodiny jen tak ležel a poslouchal, jak déšť bubnuje na plechovou střechu přívěsu. Spal neklidně. Teď se zdálo, že přestalo pršet, a slabé ranní světlo pronikalo tenkými bavlněnými závěsy dovnitř.

Podíval se na spící manželku. Ležela na boku a přikrývka jí sklouzla z hladkého těla. Spala natažená v celé své kráse. Vendela měřila metr osmdesát a byla o něco vyšší než on. Připadalo mu to sexy. Přejel pohledem po štíhlých nohách, oblém boku a představil si její menší prsa. Cítil počínající erekci, ale na to teď nebyla vhodná chvíle. Děti spaly na malých palandách – pětiletý William s otevřenou pusou a pažemi požitkářsky nataženými za hlavou, jako by mu patřil celý svět, a tříletá Mikaela schoulená do klubíčka a s medvídkem v náruči.

Mají před sebou čtyři týdny bez hromady povinností a požadavků. První část stráví tady na Fårö a potom je čekají dva týdny na Mallorce. Firmě se v poslední době skvěle dařilo.

– Ty už jsi vzhůru? uslyšel za sebou Vendelin trochu rozespálý, přesto jasný hlas, právě když už se chystal otevřít dveře.

– Ano, lásko. Jdu si zaběhat.

– Počkej chvílku, pojd' sem.

Zůstala ležet na boku a natáhla k němu paže. Zabořil obličej do její spánkem rozehráté hrudi a objal ji. V jejich vztahu byla ona ta silná, zatímco on, i přes mohutné tělo, byl slabý a zranitelný. Nikdo z jejich blízkých o tom nevěděl. Jejich známí nikdy neviděli, jak Peter Bovide při opakovaných záchvatech panického strachu pláče v náruči své ženy jako děcko. Ani jak ho ona utěšuje, uklidňuje a pomáhá mu znovu se postavit na nohy. Strach přicházel v pořádných dávkách, vždycky nečekaně, vždycky nevíтанý jako nezvaný host. Dusil ho.

Pokaždé, když cítil příznaky, pokoušel se je potlačit, dělat jako by nebyly, myslet na něco jiného. Většinou to nevyšlo. Když záchvat jednou začal, obvykle se nedal zastavit.

Už to bylo docela dávno, co se naposledy cítil tak zle. Ale věděl, že se strach zase jednou vrátí. Občas ho provázely epileptické záchvaty, kterými trpěl od mládí. V poslední době je měl jenom zřídka, ale hrůza z nich se mu trvale usídlila v podvědomí. Pod sebejistým zevnějškem byl Peter Bovide člověk plný strachu a obav.

Předtím, než se seznámil s Vendelou, řítil se jeho život rovnou do pekel. Čím dál víc propadal alkoholu, kvůli kterému přestával zvládat práci, a přestával držet skutečnost pevně v rukou. Neměl stálou přítelkyni, dlouhodobé vztahy mu nikdy nevycházely. Buď se neodvažoval, nebo si ani nechtěl nikoho pustit příliš k tělu.

S Vendelou bylo všechno jinak.

Když se před šesti lety setkali na jedné finské lodi, na první pohled se do ní zamiloval. Pocházela z Botkyrky

a pracovala jako krupíérka v jednom kasinu ve Stockholmu. Po půlroce vztahu otěhotněla. Vzali se a koupili si starý statek na venkově kousek od Slite. Dům potřeboval kompletní rekonstrukci, takže ho získali lacino, a protože Peter byl truhlář, zvládl většinu prací sám.

Děti se narodily s odstupem dvou let. Všechno se jim celkem dařilo. Před pěti lety založil Peter společně se starým známým stavební firmu a postupně zaměstnali několik chlapů. Šlo to čím dál líp a teď mají dokonce víc práce, než jsou schopni zvládat. I když se v poslední době na obzoru objevily temnější mraky, nebylo to nic, s čím by si nedokázal poradit.

Démoni ho pronásledovali už jenom zřídka.

Vendela ho pevně sevřela v náruči.

– Nemůžu uvěřit, že budeme mít tak dlouho volno, mumlala s ústy na jeho krku.

– Ne, ale je to fantastické.

Chvilí tiše leželi a naslouchali pravidelnému oddychování dětí. Petera se začal zmocňovat dobře známý neklid.

– Půjdu teď ven.

– Dobře.

Znovu ho objala.

– Vrátím se brzy a potom uvařím kávu.

Opustit uzavřený prostor přívěsu bylo osvobozující. Od moře vanula čerstvá vůně řas a soli. Přestalo pršet. Zhluboka se nadechl, pak si na kraji lesa odskočil.

Ranní jogging byl pro něho nezbytností. Necítil by se jako člověk, kdyby každý den nezačal svým kolečkem. Když po seznámení s Vendelou přestal pít, začal místo toho běhat. Kupodivu to fungovalo stejně jako alkohol. Potřeboval nějaký druh drogy, aby si udržel strach od těla.

Pod nohama cítil měkkou lesní pěšinu. Po obou stranách míjel písečné duny a travnaté kopečky. Za chvíli byl dole na pláži. Moře bylo neklidné, vlny se bezcílně převalovaly sem a tam. V dálce se na hřebenech vln pohupovalo hejno racků.

Rozběhl se podél vody k severu. Mraky se honily po šedomodré obloze a v písku se po nočním dešti špatně běželo. Brzy byl celý zpocený. Na špici výběžku se otočil a běžel zpátky. Při běhu se mu vyjasňovaly myšlenky.

V dálce před sebou spatřil postavu, která šla směrem k němu, ale najednou zakopla a upadla do písku. Zůstala ležet a zdálo se, že se ani nesnaží znovu vstát. Pokračoval neklidně směrem k ní.

– Jste v pořádku?

Tvář, která se k němu otočila, byla bez výrazu, pohled chladný a lhostejný. Otázka zůstala nezodpovězena.

Čas se na několik vteřin zastavil, Peter zkameněl. Cítil zneklidňující pohyb v žaludku. Kdesi v hlubinách jeho nitra se probudilo k životu něco, co se celé roky snažil potlačit. Nakonec ho to dostihlo.

V očích, které ho pozorovaly, se objevilo opovržení.

Nevydal ani hlásku, těžce dýchal a v hrudi se mu rozlévala dobře známá bolest. S námahou se držel na nohou.

Tělo jako by mu změklo a zmalátnělo.

Potom postřehl hlaveň pistole. Automaticky klesl na kolena, všechno v jeho hlavě utichlo. Myšlenky se zastavily.

Výstřel ho zasáhl mezi oči. Rána přiměla racky, aby se s vyděšeným křikem vznesli nad hladinu.

Kriminální komisař Anders Knutas se činil v rozlehlé venkovské kuchyni rodičů své ženy, zatímco zbytek rodiny ještě dospával. Chtěl je překvapit svou speciální

snídaní, americkými palačinkami s javorovým sirupem. Chutnají skoro jako třená bábovka, a když jsou ještě teplé, rozplývají se na jazyku. Knutas nebyl žádný velký kuchař, ale měl dvě svoje speciality – zapečené makarony a palačinky.

Když bylo těsto hotové, nechal ho v míse chvíli odpočinout. Vzal si šálek kávy a posadil se na schody před domem. Dům stál na výběžku na kraji malé pobřežní obce na ostrově Fyn obklopený ze všech stran mořem. Od okamžiku, kdy sem dorazili, svítlo slunce každý den bez ustání. Knutas nejdřív nebyl nijak nadšený Lininým nápadem, aby v Dánsku strávili celé dva týdny. Nejradši by býval věnoval prázdniny hlavně nezbytným pracím okolo jejich letního domku v Lickershamnu v severní části Gotlandu, ale nakonec ho Line přemluvila. Její rodiče odjeli a oni měli celý dům jenom pro sebe. A jí se navíc po Dánsku pořád stýskalo. I když byla ve Švédsku spokojená, v srdci se stejně cítila víc doma ve své rodné zemi.

Po týdnu stráveném na Fynu byl Knutas vděčný, že Line trvala na svém. Už řadu let se necítil tak odpočatý. Na práci si tu celý den ani nevzpomněl a počasí bylo fantastické, mnohem lepší než doma. Koupali se, rybařili a pochutnávali si na mořských plodech, které tady chutnaly mnohem líp. Po večerech se procházeli, seděli na břehu a pili víno a po setmění hráli na terase karty. Užívala si to i jejich dvojčata Petra a Nils. Za ty roky, co sem jezdí k babičce a dědovi na prázdniny, tady mají spoustu kamarádů a přes den se doma skoro neukážou. Brzo jim bude šestnáct a společnost rodičů teď zrovna moc nevyhledávají.

A to se tentokrát docela hodilo. Knutas a Line spolu potřebovali být sami. Svou ženu miloval, ale od jara jako by jejich manželství běželo na prázdko. Cítil se unavený a opotřebovaný po dalším komplikovaném vyšet-

rování, trápil ho pocit viny a ještě dlouho se k případu v myšlenkách vracel. Na Line mu nezbývala energie.

Stěžovala si, že je duchem nepřítomný a vůbec se neangažuje, což byla samozřejmě pravda. Oba určitě čekali, že se teď jejich láska znovu rozhoří, když mají konečně společně volno, ale nestalo se to. Setrvali v zajetých kolejích a sexuální život zůstával skoro nulový, protože ani jeden z nich nejevil větší zájem chopit se iniciativy.

Nebylo to tím, že by mu Line už nepřipadala atraktivní, to vůbec ne. Se svými ohnivě zrzavými dlouhými vlasy, pihatou pletí a žhnoucíma očima byla pořád stejně krásná jako dřív. Ale jako by se stala kusem nábytku, krásným křeslem, které člověku stojí v obýváku. Skýtala klid a bezpečí, ale chybělo v tom jakékoli napětí. Line pracovala jako porodní asistentka v porodnici ve Visby a svoji práci nesmírně milovala. Vyprávěla o novopečených maminkách a porodech pořád se stejným nadšením a zájmem jako kdysi. Slyšel to všechno už tisíckrát. Dřív mu to připadalo zábavné a zajímavé, ale teď naslouchal jenom ze slušnosti a myslel přitom na něco jiného. Trápil se tím. Třeba prožívá jenom nějakou krizi. Jeho sexuální potřeba se úplně vytratila, měl pocit, že to vůbec nestojí za tu námahu. Někdy ho napadalo, jestli na něho nejde stáří. Ale vždyť mu bylo teprve dvaapadesát.

Celé jaro bylo prostě nepříjemné. Bylo chladno a deštivo, v práci musel vyřizovat nekonečné množství papírování, což nesnášel. Vypadalo to, že s tím nikdy nebude hotov. Naproti tomu byl ale spokojený se jmenováním své nejbližší kolegyně Karin Jacobssonové na pozici své zástupkyně. Byla samostatná a aktivní. Vyzařovalo z ní tolik energie, že se vedle ní občas cítil jako ten nejneefektivnější a nejtěžkopádnější flegmatik. Ale nevadilo mu to. Anders Knutas Karin obdivoval celých patnáct let, co spolu pracovali.

Nepříjemná atmosféra, která na oddělení zavládla po jejím jmenování, se začínala zlepšovat. Jediný, kdo měl zřejmě pořád problém Karinino povýšení skousnout, byl tiskový mluvčí Lars Norrby, který předpokládal, že má funkci jistou pro sebe. Přestože byli kolegy už celá léta, Knutas si někdy přál, aby Norrby od visbyské policie odešel. Jeho postoj vůči Karin od chvíle, kdy se stala zástupkyní šéfa oddělení, byl trapný.

Doufal, že si Karin během jeho dovolené povede dobře. Když odjížděl, nedělo se nic mimořádného. Turistická sezóna už samozřejmě naplno začala, ale to byla po každé stejná písnička. Nejvíc problémů měli s mládeží ze Stockholmu, která do Visby hromadně mířila za divokým nočním životem. Přinášeli s sebou opilství, hluk, drogy a bohužel každé léto taky několik znásilnění. Bylo to nepříjemné, ale nebylo to nic, co by Karin nezvládla.

A za týden bude Knutas zpátky v práci. Snad se do té doby nic zvláštního nestane.

Policie ve Visby dostala hlášení v pondělí ráno v 09.42. Dva chlapci našli při koupání v kempu Sudersand na Fårö tělo mrtvého muže. Jeden z nich do něj narazil asi dvacet metrů od břehu.

Když na místo dorazili kriminální komisařka Karin Jacobssonová a kriminální inspektor Thomas Wittberg, na pláži už postával hlouček lidí. Po deštivé noci vysvitlo slunce. Kriminální technik Erik Sohlman stačil už se svými kolegy uzavřít část pláže a postavit okolo těla igelitový stan, aby ho ochránil před sluncem i před zvědavci. Došli až ke stanu a Sohlman ihned uchopil Karin za paži.

– Je to nepochybně vražda. Nebyl to jenom jeden výstřel do čela. Nejdřív zavolej posily, potom ti to ukážu.

Karin vytáhla telefon, přivolala do Sudersandu další policisty a psovody a nařídila kontrolu všech vozidel,

kteřá opouštějí Fårö. Obrátila se k policistům, kteří právě okolo natahovali modrobílou pásku, a zavolala:

– Musíme uzavřít mnohem větší oblast!

Potom se Sohlmanem přistoupila k tělu, které leželo přikryté bavlněným plátnem pod provizorní stanovou plachtou.

– Jsi připravená?

Sohlman se kolegyni podíval do bledé tváře. Karin měla s pohledem na mrtvá těla potíže. Že se jí na místě činu udělalo špatně, bylo spíš pravidlem než výjimkou. Když Erik nadzvedl plátno, přitiskla si na pusku kapesník.

Mrtvý muž byl přibližně stejně starý jako ona. Jeho tvář byla zvláštní hluboko posazenýma a neobvykle světlýma očima a vysokými lícními kostmi. Neměl skoro vůbec obočí a spodní ret měl lehce předsunutý. Nebýt průstřelu v čele, vypadal by úplně klidně.

– Výstřel vyšel maximálně ze vzdálenosti několika centimetrů. Poznává se to podle tvaru průstřelu. Vrah byl úplně blízko. Neměl nejmenší šanci.

– Jak si můžeš být tak jistý, že si to neudělal sám? zamumlala Karin do kapesníku a dál bojovala s nevolností.

– Tohle není všechno. Teď se podrž.

Sohlman opatrně odtáhl zbytek plátna. Když Karin uviděla, co se pod ním skrývá, zaúpěla. Muž měl břicho plné průstřelů.

– Rozstřílel ho. Napočítal jsem sedm výstřelů. Naprosté šílenství.

Karin se odvrátila stranou a zvracela.

Johan Berg stál právě v ohradě se stádem krav a natáčel rozhovor s farmářem, který si stěžoval na snižování příspěvků od Evropské unie, když mu zazvonil mobil. Zapomněl si ho vypnout, než se pustili do interview –

hloupost, jakou si televizní reportér nemůže dovolit. Teď byla práce zkažená. Kameramanka Pia Liljová jenom obrátila oči v sloup a rozhodila rukama. Nechala kameru na stativu a šla pohladit jednu z krav, zatímco Johan vyřizoval hovor. Byl to šéfredaktor Regionálních zpráv Max Grenfors.

– Už jste o tom slyšel?

– Ne, o čem? Dělán právě interview.

– Aha, řekl Grenfors netrpělivě. Na Fårö našli zastřeleného muže. Přímo v kempu Sudersand, znáte to tam?

– Samozřejmě. Kdy se to stalo?

Johan při telefonování pozoroval farmáře, který se kvůli přerušení rozhovoru tvářil rozmrzele. Určitě netoužil po ničem jiném než pokračovat ve stížnostech na mocnáře z Bruselu.

– Našli ho teď po ránu ve vodě kus od břehu.

– Jak víte, že se prostě jen neutopil?

– Četl jsem jenom to, co zveřejnila tisková kancelář. Tělo sice leželo ve vodě, ale byl zastřelený několika výstřely.

– A sakra.

– Nechte všeho, co děláte, a snažte se tam být co nejdřív. Zavolejte mi, až budete v autě. Cestou vám řeknu nejnovější informace.

Johan se musel se zklamaným farmářem v rychlosti rozloučit a vysvětlit mu, že interview dokončí až jindy.

Měli štěstí, protože byli právě v Lärbro na severu Gotlandu, nedaleko od Fårösundu. Pia jen zářila dychtivostí a sešlápla plyn k podlaze, až pneumatiky v zatáčkách hvízdaly. Černé vlasy jí trčely do všech stran jako obvykle. Očima orámovanýma černou tužkou sledovala vozovku.

– Paráda, vyhrkla. Konečně se něco děje.

– Paráda? Johan se na ni dotčeně podíval. Že nějakého nebožáka zastřelili?

– Ale no tak, chápeš přece, jak to myslím. Jasně, je to hrůza, ale je přece mnohem zajímavější dělat reportáž o vraždě než o našťvaných zemědělcích.

Pia měla nejradši, když se něco pořádného dělo. Pro Piu Liljovou lačnicí po velkých aktualitách byl vlastně Gotland příliš malý. Bylo jí pětadvacet a chtěla vyrazit do světa. Vyrazit s některým z reportérů zahraničního zpravodajství a natáčet reportáže o válkách a hladomoru.

Zatím ji ale všichni považují za příliš mladou a nezkušenou a ona se musí spokojit s dokumentováním obyčejnějších událostí, jako je třeba spor kvůli nové silnici v Burgsviku, nespokojenost žáků s obědy ve školní jídelně v Hemse nebo sledování dramatického dění v místních sportovních ligách.

Ale ať už šlo v reportáži o cokoli, dokázala to podložit skvělým, napínavým a různorodým obrazovým materiálem. Pia pracovala pokaždé naplno. A navíc měla neuvěřitelně rozsáhlou síť kontaktů. Byla nejmladší ze sedmi dětí a měla početné příbuzenstvo rozptýlené po celém Gotlandu. Díky tomu a taky díky svým vynikajícím sociálním kompetencím znala na ostrově každého druhého člověka.

V autě cestou k přístavišti trajektu ve Fårösundu poslouchal Johan jedním uchem Grenforse na telefonu a druhým nejnovější zprávy místní rozhlasové stanice a zapisoval si u toho jako o život. Zpráva dorazila z tiskové informační kanceláře teprve před deseti minutami. Dokud nebylo jisté, že nejde o sebevraždu, byla média opatrná, ale objevil se svědek, který mrtvolu zahlédl a na vlastní oči viděl průstřel v čele i rozstřílené břicho. Každému tak muselo být jasné, že si mrtvý muž taková zranění sám způsobit nemohl. Se svědkem hovořil jeden z reportérů Radia Gotland, který už se stihl přepravit na Fårö i s veškerým vybavením. Policie podezření, že se jedná o vraždu, potvrdila.

Přejezd trajektem na Fårö trval jenom pár minut. Obloha se vyjasnila a slunce se zrcadlilo na mořské hladině. Cesta na sever ostrova k Sudersandu vedla neúrodnou ostrovní krajinou. Johan s Piou potkávali cyklisty, obytné vozy a auta s rodinami trávícími tady dovolenou.

Když projeli křižovatkou a zahrnuli doprava směrem na kemp Sudersand, zjevila se Johanovi před očima Emma tvář. Kdyby na křižovatce odbočili doleva, dojeli by k pláži Norsta Auren, u které bydlí její rodiče.

Emma Winarvová byla Johanovou velkou láskou. Kolik přenádherných dní spolu strávili v domě na břehu moře mezi Skärsände a majákem na nejsevernějším pobřeží ostrova, když její rodiče odcestovali! Na nejkrásnějším místě na světě. Ale z jejich vztahu jako by nezbylo nic.

Myšlenky se zpřetrhaly, když dorazili ke kempu. Policie ho celý uzavřela. Všude kolem se to hemžilo policisty, ale neviděli nikoho, kdo by byl kompetentní hovořit s novináři. Karin Jacobssonová ani tiskový mluvčí Lars Norrby nebrali telefon a Knutas byl s rodinou na dovolené v Dánsku.

– Ach jo. Johan se rezignovaně díval přes policejní pásku do kempu. Co budeme dělat?

– Mám to, řekla Pia, když dotočila panoramatickou pasáž. Pojd'.

Naskočili do auta, Pia nastartovala a vyrazila zpátky ke křižovatce na východním konci kempu a pokračovala dál k chatkám. Zahnula na cestu sotva širší než stezka pro dobytek a nechala auto kodrcat zarostlým lesem a pak přes louku porostlou vysokou trávou a květinami.

Johan měl několikrát pocit, že uváznou, ale Pie se dařilo jet pořád dál. Když nakonec zastavila před rozsáhlým křoviskem, které jim stálo v cestě, nedaleko zřetelně šumělo moře. Bylo půl čtvrté. Zbývala jim asi hodina času. Johan Piu poplácal po rameni.

– Jsi zatraceně dobrá.

Za dvě minuty byli na pláži. Na jedné straně dohlédli k výběžku, který uzavírá Sudersandskou zátoku, a na druhé straně se rozkládal kemp. Dole na pláži viděli malý stan a skupinu lidí shromážděných okolo. Najednou se ze vzduchu ozvalo vrčení motoru. Policejní helikoptéra ze Stockholmu, pravděpodobně s patologem na palubě.

Pia už začala natáčet. Když helikoptéra přistála, vyrazil Johan k pilotovi, i když dobře věděl, že se nachází uvnitř uzavřeného prostoru. Buď to vyjde, nebo nevyjde. Z helikoptéry vystoupil nějaký muž a pospíchal ke stanu. Určitě to byl patolog.

– Jsme ze Švédské televize, zavolal na pilota. Byl to patolog, koho jste přivezl?

– To ano. Přiletěli jsme rovnou z nemocnice Karolinska.

– A kdy letíte nazpátek?

– Musíme vyrazit za půl hodiny, déle tu nemůžu s helikoptérou zůstat, musím potom dál do Bergy.

Johan pilotovi poděkoval. Dozvěděl se přesně to, co potřeboval. Teď ještě zkusí promluvit s policií. Zahlédl kriminálního technika Erika Sohlmana, který si vyšel ze stanu pro šálek kávy.

– Zdravím vás, Eriku, řeknete mi, co se tady stalo?

Sohlman kývl Johanovi na pozdrav. Protože byl Johan kriminálním reportérem na ostrově už delší dobu a několikrát policii opravdu pomohl, dokonce při tom riskoval svůj život i život své dcerky, cítil Sohlman povinnost splatit dluh. S odpovědí váhal, jako by se rozmýšlel. Potom přistoupil blíž.

– Mohu vám říct jenom tolik, že bylo nalezeno tělo mrtvého muže a máme podezření, že se jedná o vraždu. Tělo přijel obhlédnout policejní patolog, potom ho převezeme do Visby do márnice a odtamtud trajektem na patologii do Solny.

– Rozumím, ale...

– Víc vám bohužel říct nemůžu. Jste uvnitř vyhrazeného prostoru, takže vás musím požádat, abyste se vzdálili.

Johan s Piou se vrátili k autu. Oba byli nadmíru spokojení. Teď ještě stihnou natočit pár reakcí lidí v kempu.

Takže materiálu pro televizní vstup mají dost.

Pozdě odpoledne se vyšetřovací tým shromáždil na schůzce v policejní budově. Kromě Karin Jacobssové, Thomase Wittberga a Erika Sohlmana tady byli taky tiskový mluvčí Lars Norrby a žalobce Birger Smitenberg.

Karin zahájila schůzi.

– Zdá se, že máme na krku další neobyčejně brutální vraždu. Dalo by se to nazvat i popravou. Mrtvého už na pláži identifikovala jeho žena. Jmenuje se Peter Bovide, ročník 1966, ženatý, dvě děti. Rodina žije ve Sli-te a v Sudersandu byli od soboty na dovolené – takže tam strávil tři dny. Dnes brzy ráno si šel zaběhat, podle manželky to bylo už v půl šesté. Vypadá to, že oběť vedla stabilní rodinný život, s Vendelou Bovidovou byli manželé šest let a mají dvě děti, pětiletého chlapce a tříletou dívku. Manželku jsme vyslechli jenom krátce v souvislosti s identifikací. Byla v těžkém šoku, takže ji odvezli do nemocnice, kde zůstane přes noc. Doufám, že se mi s ní podaří promluvit zítra.

Karin se odmlčela, a než pokračovala, nahlédla do svých papírů.

– Tělo našli v půl desáté dva třináctiletí kluci ze Stockholmu. Jejich rodiče mají v kempu pronajatou chatu. Hráli fotbal a potom se šli vykoupat a objevili tělo kus od břehu. Volali o pomoc a seběhlo se tam pár dalších lidí. Policii zavolal otec jednoho z nich, hovor přijala centrála ve tři čtvrtě na deset. První hlídka tam dorazila o čtyřicet pět minut později.

– Jak dlouho byl mrtvý? zeptal se žalobce Smittenberg.

– Několik hodin, maximálně pět šest, odpověděl Erik Sohlman.

– Právě, řekla Karin. Takže nemá smysl uzavírat silnice ani zastavovat provoz trajektu. I tak kontrolujeme každého, kdo z ostrova odjíždí, a budeme v tom pokračovat až do večera. Znal někdo z vás toho zavražděného?

Všichni okolo stolu kroutili hlavami.

– Takže co o Peteru Bovidovi víme?

Karin sama pokračovala.

– Má vlastně záznam v trestním rejstříku, ale byla to jen drobnost. Podezření z ublížení na zdraví z osmdesátých let, kdy mu bylo něco přes dvacet. Šlo o rvačku v klubu Burmeister tady ve městě. Vyhazovači ho nechtěli pustit na diskotéku a on jednoho z nich udeřil. Protože předtím nebyl nikdy stíhaný, dostal za to jenom pokutu. Potom už nikdy nic. Pracoval jako stavební dělník a poslední roky provozoval ještě s jedním společníkem vlastní firmu Slite Bygg se šesti stálými zaměstnanci. Jeho společník se jmenuje Johnny Ekwall a přijde k výslechu dnes večer. To je ve stručnosti všechno, co teď můžeme k osobě zavražděného říct. Co se týče samotného činu, nemáme se bohužel moc čeho chytit. Obešli jsme lidi v okolí a nikdo nic neviděl, ale výstřely byly slyšet. Jeden pár, co bydlí poblíž, slyšel nejdřív jednu ránu a potom několik dalších, připadalo jim to jako střelba. Probudilo je to, prý bylo asi šest hodin ráno. Mysleli si, že je to buď cvičení, nebo že nějaký pytlák střílí králíky, což je v téhle oblasti běžné. Probíhají ještě další výslechy lidí, kteří jsou v kempu ubytovaní nebo tam pracují. Někteří lidé z kempu dnes odjeli, takže ty se pokoušíme dohledat. Protože musíme zajistit obrovské množství výslechů, kontaktovala jsem státní kriminálku. Martin Kihlgård dorazí s několika kolegy hned zítra ráno.

– Výborně, řekl Lars Norrby. Ty budeme potřebovat.

Karin na něho vrhla rychlý pohled. Nedokázala určit, jestli byl komentář myšlený ironicky nebo v dobrém. Od hádky kvůli jmenování Knutasova zástupce uplynulo teprve půl roku. Když se starší kolega dozvěděl, že pozici získala Karin, hlasitě protestoval a velkou část své pracovní doby věnoval roznášení pomluv o ní i o Knutasovi. Kromě toho ho podezírali, že sdělil médiím informace, které měly zůstat utajeny. Nakonec byl z vyšetřovacího týmu vyloučen. Schůzce byl přítomen jenom jako tiskový mluvčí, protože k výkonu své funkce potřeboval být do určité míry v obraze o tom, na čem vyšetřovací tým pracuje.

Karin by ráda věřila, že všechno zlé je zapomenuto, ale jistá sitím nebyla. Z Norrbyho tváře se nedalo ani v nejmenším vyčíst, co cítí. Tušila, že teď, když je Knutas pryč, mají všichni, kdo by jí i dál chtěli házet klacky pod nohy, zcela volné pole působnosti.

Těšila se, že dorazí Martin Kihlgård a s vyšetřováním jim pomůže. Karin se komisař státní kriminálky ve Stockholmu zalíbil od první chvíle, kdy se před pár lety setkali v souvislosti s pátráním po sériovém vrahovi.

Obrátila se k Erikovi.

– Eriku, můžeš pokračovat?

– Jistě.

Posadil se k počítači a naznačil Karin, aby zhasla. Na promítacím plátně na čelní stěně místnosti se objevila mapa kempu a Sudersandské zátoky. Pravděpodobná trasa, po které běžel Peter Bovide, byla naznačena červeně.

– Tady vidíte celou oblast. Samotný kemp se rozkládá po celé této ploše. Obytný vůz rodiny Bovidových stál na kraji. Hned za plotem vede cesta k restauraci u pláže a k chatkám. Po té ale Peter Bovide nešel, vydal se přímo dolů na pláž, kde zahnul doleva, a běžel po pláži smě-

rem na sever. Na špici výběžku se otočil a cestou zpátky narazil na pachatele, jenom asi kilometr od kempu.

– Jak to můžeme tak přesně vědět? zeptal se překvapeně Birger Smittenberg.

Byl vrchním žalobcem gotlandského soudu a spolupracoval s vyšetřovacím týmem už tak dlouho, že se stal skoro jeho přirozenou součástí. Uchoval si výrazný stockholmský akcent, přestože spolu s manželkou pocházející z Gotlandu žili na ostrově už přes dvacet let.

– Identifikovali jsme jeho stopy. Jsou na pěšině od přívěsu dolů k moři i na pláži. Bylo snadné sledovat jeho trasu.

– A našli jste taky stopy pachatele? chtěla vědět Karin.

– V nejbližším okolí místa nálezu těla jsou stopy několika různých osob. Ty nejzajímavější jsou od tenisek velikosti čtyřicet jedna. Pracujeme na tom. Jinak jsme zatím nic nenašli.

– Žádná kulka ani prázdná nábojnice?

– Ne, ale určitě bude mít spoustu kulek v těle. Vrah vystřelil osm ran. Soudní patolog se byl na tělo podívat, takže to, co teď říkám, jsou jeho a moje první dojmy. Chci říct, že to je ještě všechno nejisté, a tak to i berte. Zítra snad proběhne pitva. Doufejme, že už večer nám pošlou předběžnou pitevní zprávu.

– Dobře, řekla Karin. A jak tedy prozatím hodnotíš rány na jeho těle?

– Co se týče střelné rány na čele, je patrné, že kulka prošla lebkou do mozku a tam zůstala. Vzhledem k tomu, jak rány vypadají, se domníváme, že vrah střílel z těsné blízkosti. Buď přiložil zbraň přímo k čelu oběti, nebo držel hlaveň nanejvýš několik centimetrů od něj.

– Z čeho se to pozná? zeptal se Thomas Wittberg zaujatě.

– Výstřel z blízkosti se pozná podle tvaru vstupního otvoru po kulce. Je poměrně velký a hvězdicovitý. Na tomhle snímku je vidět, jak je průstřel po obvodu cípatý. To způsobuje žhavý plyn, který při výstřelu vychází z hlavně a při střelbě zblízka proniká zároveň s kulkou do těla. Plyn se nashromáždí pod kůží a vytvoří tam bublinu, která při průniku kulky praskne, třeba jako puchýřek, a právě tím vznikne toto hvězdicovité poranění. Okolo rány jsou taky patrné částičky střelného prachu, trochu jich je i uvnitř.

– Přestože ležel několik hodin ve vodě? podivil se Wittberg.

– Ano, vytvoří se tím něco jako tetování.

Karin zaúpěla. Nemohla pochopit, jak může Sohlman tak nezúčastněně mluvit o příšerných ranách na obětech.

– Průstřel hlavy by rozhodně k usmrcení stačil, protože to bylo takhle zblízka, pokračoval Sohlman. Ale pachatel se s ním nespokojil.

Na dalším snímku se objevily rány v břiše zavražděného.

– Jestli pachatel oběť střelil nejprve do čela, musel potom propadnout nějakému záchvatu šílenství. Vypadá to, že do břicha vyprázdnil celý zásobník. Sedm ran, rovněž z velké blízkosti.

– Co to má znamenat? zamumlala Karin. Proč to udělal?

– První, co mě napadá, je nenávisť a vztek, reagoval Wittberg. Udělal to někdo, kdo byl na zavražděného opravdu pořádně naštvaný.

– To ano, souhlasila Karin. Působí to hodně emotivně. Je možné, že se znali.

– Označil bych to za neprofesionální, dodal Sohlman. Když chce někdo někoho zabít, nevystřelí mu přece sérii ran do břicha. Oběť má potom vždycky velkou šanci na přežití, pokud kulka netrefí aortu nebo přímo

srdce. Profík, pokud by si nebyl jistý, že je oběť po smrti, by přidal ještě jeden výstřel do hlavy.

– Takže amatér, někdo, kdo nikdy předtím nezabil. Zároveň je to neskutečně chladnokrevné. Chci říct, že to by přece nezvládl kdekdo, střílet člověka zepředu, do čela, a ještě z takové blízkosti.

– Ale proč předpokládáme, že pachatel střílel nejdřív do hlavy a až potom do břicha? Není to logičtější obráceně? Střílet do břicha a nakonec jen pro jistotu do hlavy?

– Je to jenom takový můj pocit, odpověděl Sohlman. Dokud nebude hotová pitva, tak to vědět nemůžeme. Patolog nejspíš dokáže určit, v jakém pořadí výstřely padly.

– Můžeš říct něco o zbrani? zeptala se Karin.

– Nic víc, než že se jedná o pistoli malé ráže. Dokud nevidíme některou z kulek, nemůžeme vědět víc.

– Otázka je, jak mohl vrah vědět, že Peter Bovide vyrazí ven takhle brzy po ránu, zamumlal Wittberg. Pokud to tedy celé bylo plánované.

– Nejpravděpodobnější je, že to plánované bylo, řekl Norrby a přehodil si jednu dlouhou nohu přes druhou. Kolik dní jsi říkala, že v kempu byli?

– Tři.

– Pachatel Petera Bovida v kempu sledoval a věděl, co má ve zvyku.

– Zdá se, že běhával každé ráno ve stejnou dobu, pořád. Každý den po celý rok.

Karin se natáhla po termosce s kávou.

– Co mi nejde na rozum, je, že se pachatel rozhodl vraždit takhle blízko kempu plného lidí. Nepřipadá vám to úplně hloupé?

– Třeba proto, že bydlel ve stejném kempu, řekl Wittberg. Mohl to být někdo, s kým se Peter Bovide právě seznámil.

– Anebo existuje důvod, proč to pachatel nechtěl udělat v blízkosti domova oběti, navrhl Smittenberg. Možná je to soused, kolega nebo někdo jiný, kdo souvisí s jeho životem doma ve Slite. Zavraždit ho na Fårö mohlo sloužit jako zastírací manévr.

– To zní docela logicky, připustila Karin. Podle toho, jak s obětí naložil, to vypadá na naprostého šílence, který zatím dál běhá na svobodě. Musíme udělat všechno pro to, abychom ho dostali, jak nejdřív to půjde. Musíme hledat zbraň. Pachatel ji mohl odhodit někde v blízkosti. Už jsme zapojili hledače s detektory kovů a pomáhají nám taky potápěči pobřežní stráže, kteří prohledávají dno v okolí místa činu.

V duchu si umanula, že musí zajistit, aby Státní kriminalistická laboratoř, SKL, přistoupila k prozkoumání kulek jako k naprosto prioritní záležitosti, aby se dozvěděli, jakou zbraň vrah použil. Obrátila se k Sohlmanovi.

– Eriku, můžeš se postarat o to, aby si v SKL pospíšili? Nemůžeme vyloučit, že tady máme psychicky nemocného pachatele, kterému se v nejhorším případě zabíjení zalíbilo. Je tady riziko, že udeří znovu.

Společník Petera Bovida Johnny Ekwall dorazil večer po vraždě k výslechu na policejní stanici bledý a zničený. Svalnaté tělo působilo zhrouceně a očividně bojoval s pláčem. Těžce dosedl naproti Karin na židli u stolu v těsné výslechové místnosti. Byl strašně cítit potem. Karin nakrabatila nos, ale pomyslela si, že to vzhledem k tomu, že byl jeho nejbližší spolupracovník právě zavražděn, bude muset přehlédnout.

– Chápu, že je velice nepříjemné, že jste sem musel přijít, ale je to bohužel nezbytné. Musíme o Peteru Bovidovi co nejrychleji získat maximum informací, abychom mohli dopadnout pachatele.

Zapnula diktafon a nahrála rutinní údaje. Potom se opřela do opěradla židle. Věděla, že je mu dvaapadesát, ale připadalo jí, že vypadá starší. Měl prořídlé vlasy a hluboké vrásky v obličeji.

– Jak dlouho jste společně vedli firmu?

– Pět let. Byl to dávný Peterův sen, založit si vlastní firmu. A právě teď se nám začalo opravdu dařit. Je to tak příšerné.

Upíral zrak na desku stolu.

– Jak jste měli práci ve firmě rozdělenou?

– Peter se stará o administrativu a je odpovědný za ekonomickou stránku, získávání zakázek a má na starosti peníze. Já mám na starosti praktické věci, dělníky na stavbách a tak. Dohlížím na to, aby všechno fungovalo, jak má. Taky víc fyzicky pracuju, jsem na stavbě, jak nejvíc to jde, zatímco Peter tráví hodně času v kanceláři. Dalo by se říct, že on je mozek a já srdce podniku.

Karin nad tím zvláštním připodobněním pozvedla obočí. Muž, který o Peteru Bovidovi mluvil, jako by byl stále naživu, jí začal být sympatický.

– Jak jste se seznámili?

– To bylo na začátku devadesátých let, kdy měli stavební dělníci nedostatek práce. Tehdy jsme si oba přivydělávali jako skladníci v přístavu ve Slite. A potom jsme se několikrát sešli na stejné stavbě a stali se z nás dobří přátelé.

– A jak došlo k tomu, že jste společně založili firmu?

– Já jsem celý život pracoval pro jiné a měl jsem pocit, že je čas pustit se do něčeho vlastního. Peter byl na stavbách vždycky tahoun, dokázal ostatní chlapy strhnout k efektivnější práci a všechny úkoly pokaždé perfektně splnil, takže jsem mu plně důvěřoval. Jestli jsem se mohl s někým pustit do vlastního podnikání, tak jedině s ním. A potom jsem měl nějaké našetřené peníze, které tehdy stačily jako vstupní kapitál.

– Jste ženatý, máte děti?

– Ne.

– Můžete Petera popsat? Jaký byl?

– Petera měli všichni rádi. Byl to klidšas. A měl v sobě řád. A byl velký dřič, to jo. Pořád jenom pracoval.

– A jak to měl v manželství?

– Vendela a děti pro něho byly vším. Byl jedním z mála chlapů, co znám, kteří mají opravdu dobré manželství. Pracoval hodně, ale když bylo po práci, spíchal pokaždé rovnou domů.

Johnny Ekwall hluboce vzdychl a promnul si oči. Karin chvíli počkala, než položila další otázku.

– Říkal jste, že firma běží dobře, vidíte?

– To ano. Ze začátku to bylo těžké, ale poslední rok jsme dostávali jednu zakázku za druhou. Lidi teď staví jako blázni. Dostali jsme taky několik větších projektů, které byly dobře zaplacené. Jde to čím dál líp. Dokonce jsme uvažovali, že přijmeme další chlapy. A pak se stalo tohle. Je to tak nespravedlivé.

– Máte představu o tom, kdo by mohl chtít Peterovi ublížit?

– To ani v nejmenším.

– Všiml jste si v poslední době nějaké změny? Někoho nového, s kým by se začal stýkat, nebo čehokoli jiného? Dobře se nad tím zamyslete, cokoli může být pro nás důležité. I sebemenší drobnost.

Johnny Ekwall chvíli otálel s odpovědí.

– No, Peter mi vlastně říkal, že má občas pocit, že ho někdo sleduje. Tedy až teď v poslední době, nebylo to moc dlouho před smrtí.

Karin se zarazila.

– Aha?

– Jako by ho prý někdo nenápadně špehoval.

– Při jakých příležitostech se to dělo?

– Jednou, když jsme seděli v kanceláři a pili kafe jako

obvykle, najednou vstal, šel rovnou k oknu a díval se ven. Zeptal jsem se, proč to dělá, a on odpověděl, že něco zaslechl a měl pocit, že se venku mihl nějaký stín.

– A vy jste něco zahlédl?

– Ne. Ale stalo se to ještě jednou, když jsme ve Slite nakupovali. Rozhlížel se okolo a říkal, že má pocit, jako by ho někdo pozoroval.

– Kdy to začalo?

– Před několika týdny, mohlo to být začátkem června.

– A nikdy dřív nic podobného nedělal?

– Ne. Ale v poslední době míval taky divné telefonáty.

– Prosím?

– Někdo mu zavolal a potom vždycky jenom zavěsil.

– Vám se nic takového nepříhodilo?

– Ne, vím jenom, že Peterovi se to stalo několikrát.

– A říkal ten volající něco?

– Myslím že vůbec nic. Možná to měla být jen nějaká legrace.

– V jakou denní dobu k těm telefonátům docházelo?

– Řekl bych, že to bylo různě, kdykoli přes den.

– Víte, jestli se mu to stávalo i doma?

– O tom nic neříkal.

– Stalo se ještě někomu jinému ve firmě, že by přijal takový hovor?

– Ne.

– Myslíte si, že to nějak souviselo s prací?

– To vůbec netuším. Nevím ani, jestli ho opravdu někdo sledoval nebo jestli si to jenom nenamlouval. Byl psychicky trochu nestabilní, to nemůžu zastírat.

– Nestabilní? Jak to myslíte?

– Míval občas deprese a třeba celý den neřekl ani slovo. Úplně se uzavřel do sebe a bylo znát, že je na tom zle.

– Víte, co bylo příčinou?

– Ne.

– Mluvili jste o tom někdy?

– Ne. Zkoušel jsem se ho sice několikrát zeptat, ale bylo jasné, že se o tom nechce bavit, a tak jsem toho nechal.

– Máte přehled o účetnictví podniku?

– To ani v nejmenším, vůbec ne. Jak jsem říkal, všechno, co souviselo s čísly, měl na starosti Peter. V těchhle věcech já se vůbec nevyznám.

Johan s Piou se činili, aby měli reportáž hotovu včas pro první večerní zpravodajství. Seděli v redakční místnosti Regionálních zpráv v budově televize a rozhlasu v ulici Östra Hansegatan hned za hradbami Starého Města. Zpravodajství z Gotlandu dostala redakce Regionálních zpráv na starost před několika lety, ale stálý tým zatím na ostrově neschválila. Johan musel pendlovat mezi Stockholmem a Visby. Bylo to náročné nejenom pracovní, ale i pro jeho soukromý život. Vztah s Emmou Winarvovou byl dost komplikovaný, ale ani na začátku to nebylo lepší. Když se seznámili, byla vdaná a měla dvě malé děti. Zamilovali se do sebe na první pohled. Jejich vztah byl sice tajný, ale plný vášně. Když Emma s Johanem otěhotněla, rozvedla se a přivedla na svět dcerku Elin, které je právě rok. Po rozvodu se cítila příliš zmatená a nechtěla s Johanem hned bydlet, což ho hluboce ranilo.

Nakonec se ale do vily v Romě postupně nastěhoval.

Rodinné štěstí netrvalo dlouho – krátce po sestěhování se ocitli uprostřed dramatických událostí. Elin tehdy unesl vrah prchající před policií, několik hodin se s ní skrýval a Johan se kvůli chystané reportáži dostal k pachateli příliš blízko. Emma ho potom obvinila, že riskoval život jejich dcery, i když v nitru cítila, že to

neudělal vědomě. Když se malou podařilo najít, Emma zrušila zasnoubení. Od té doby uplynulo několik měsíců a oni byli pořád v kontaktu jenom minimálně. Setkávali se výhradně kvůli předávání Elin.

Během celého napjatého jara Johan cestoval mezi Stockholmem a Gotlandem a trávil s Elin tolik času, kolik jen mohl.

Švédská televize pro něho najala byt na ulici Adelsgatan uprostřed Visby, takže už nemusel bydlet v hotelu. Byla to malá špelunka, ale zato v centru – dokonalá poloha.

Johan prožíval citové peklo. Tělo křičelo touhou po Emmě a nesmírně trpěl i tím, že nemůže být s Elin. Jako by v jeho nitru zela obrovská temná propast. Právě teď si vůbec nevěděl rady a musel se spokojit s tím, jak se věci mají. Měl v plánu vznést požadavek, aby mohl mít Elin ve střídavé péči, na což má nárok, ale jeho matka ho od toho odrazovala.

Pěkně jedno po druhém, uklidňovala ho. Jedno po druhém. Když přijdeš uprostřed chaosu s požadavky, jenom to celé zhoršíš. Emma se časem uklidní a dostane rozum, říkala. A on jí rád uvěřil.

Situace se dala označit jedině za katastrofální, ale zimní drama s únosem i Johana hodně poznamenalo a ani on neměl sílu konflikt s Emmou řešit. Prozatím se smířil s jednotlivými dny, které s Elin mohl trávit.

Když Karin odcházela z policejní stanice domů, byla už tma. Přešla Norra Hantgatan a pokračovala po hlavní třídě dolů k nákupnímu středisku. Obchody byly zavřené a jenom parta mladíků seděla u venkovního stolu u McDonald's a pokřikovala do vlahé červencové noci. Míjela skupinky mládeže mířící dolů k hradbám a do centra, které se za nimi skrývalo. Blížila se půlnoc a ona ještě pořád nekontaktovala Knutase. Teď už bylo

na zavolání moc pozdě. Místo toho mu jenom poslala krátkou zprávu.

„Vražda na Fårö. Zastřelený muž, hotová poprava. Zavolej, až budeš mít čas.“

Právě když míjela Aliho stánek s grilovanými specialitami za Východní branou, zazvonil telefon.

– Ahoj, tady Anders. To má být nějaký vtíp?

– Kéž by.

Musela se pousmát, když slyšela, jak je překvapený. Chápala, jak špatně nese, že nemůže být u toho.

– Několikrát jsem se ti snažila dovolat.

– Jo, měl jsem telefon v nabíječce a vypnuté zvonění. A potom jsem na něj zapomněl. Vždyť víš, že jsem na dovolené, řekl omluvně. Tak povídej, co se vlastně stalo?

Karin mu krátce vypověděla, jak k vraždě došlo. Prošla mezitím Východní branou ve středověkých hradbách a dolů ulicí Hästgatan.

Všechny podniky okolo byly plné lidí užívajících si teplý večer. Z barů a restaurací zněla hudba. V létě Visby žilo nočním životem a letní sezóna právě vrcholila.

Když se dostala s vyprávěním ke konci, byla už na začátku ulice Mellangatan.

– Zatraceně, řekl Knutas. Co děláte?

– Mluvila jsem s Martinem Kihlgårdem, dorazí s několika lidmi od státní už zítra ráno.

Ve sluchátku bylo chvíli ticho. Karin dorazila ke vchodu do svého domu. Měla trochu špatné svědomí. Z části protože Knutas byl na zasloužené dovolené, kterou vážně potřeboval, zčásti protože bylo pozdě a on by se měl věnovat manželce a ne s ní diskutovat o práci.

– Poslechni, pokračovala, teď víš, co se stalo. Ale jsi na dovolené a my to tady zvládneme, Andersi.

– O tom vůbec nepochybuju. Zavolej, když bude něco nového. Rozhodně nebudeš rušit.

- Díky a dobrou noc.
- Dobrou noc, pozdravuj.
- Jasně.

Když si Karin té noci lehla do postele, cítila se tak osamělá jako už dlouho ne.

Hamburk 22. června 1985

Seděla v kuchyni a toužebně vyhlížela z okna naproti přes ulici Friedenstraße. Šestipatrový protější dům měl světlou fasádu. Už nemusela ani počítat řady oken, aby našla to správné patro. Gotthard Westenfelder – vychutnávala jeho jméno. Vyslovovala ho nahlas. Za dvacet let svého života ještě nebyla tak zamilovaná. Seznámili se na univerzitě, kde právě dokončuje první rok. Studovali oba pedagogiku a byli ve stejném ročníku. Už od prvního dne ji k němu něco přitahovalo. Nebyl to jenom vzhled, i když s blond vlasy a zelenýma očima vypadal vážně dobře. Trvalo týden, než se spolu dali do řeči. Zeptal se jí, jestli neví, kde sehnat knížku potřebnou k přednášce z literatury. Hned pochopila, že mu nejde jenom o knihu. Zašli spolu do kavárny a druhý den do kina. Tam ji políbil. To bylo před dvěma týdny a ona byla tak zamilovaná, že nedokázala myslet na nic jiného. I když s ním nebyla, viděla jeho tvář neustále před sebou, všude.

Teď tu seděla a snažila se soustředit na poslední zkoušku před letními prázdninami, ale očima pořád sklouzávala k domu naproti. Okna jeho pokoje bohužel mířila na druhou stranu.

Vera se zahleděla do učebnice, ale písmenka se jí před očima rozutekla, skládala se dohromady a zase se rozbíhala. Vzdechla a ještě naposledy se podívala přes ulici, než vstala a odešla na záchod.

Zastavila se před zrcadlem a zkoumavě si prohlížela svůj obličej. Vera byla se svým vzhledem docela spokojená, i když věděla, že její sestra Tanja je hezčí. Tanja zdělila krásu po matce, zatímco Vera měla rysy po otci a jeho ruských předcích. Rodiče se seznámili v Západním Berlíně a po několika letech se rodina přestěhovala do Hamburku, kde otec Oleg získal nové místo ve velké firmě jako biolog, zatímco matka Sabine učila na gymnáziu.

Vera si přejela prstem po čele a pokračovala přes zaoblenou lící kost až na špičku brady. Měla velké šedé oči s tmavými řasami a obočím. Z myšlenek ji vytrhlo prásknutí dveřmi v přízemí a hlas její mladší sestry.

– Haló?

Vera se posadila zpátky ke kuchyňskému stolu.

– Já mám takový hlad.

Tanja otevřela ledničku a začala vyndávat všechno možné: sýr, salám, matčinu domácí sekanou od včerejší večeře.

– Ty jsi dneska ještě nejedla? zeptala se Vera a pobaveně pozorovala rostoucí hromadu jídla na stole.

– Neměla jsem čas.

Tanja se na chvíli zastavila uprostřed pohybu, tajuplně se na starší sestru usmála a mrkla jedním okem.

– Copak, povídej, vzdechla Vera. Kdopak je to tentokrát?

Její mladší sestra v sobě měla neodolatelné kouzlo a uměla toho využít. Bavila se tím, kolik mužů dokáže dostat na kolena.

– To rozhodně nechceš vědět, řekla vítězoslavně. Usadila se na protější židli a začala si mazat krajíc chleba arašídovým máslem.

– Ale no tak, jen to vybal, nenechala se odbýt Vera. Tanja se důvěrně naklonila dopředu.

– Fakt to chceš vědět?

– Jasně.

– Peter.

– Jaký zatracený Peter?

– Peter Hartmann, můj učitel filozofie.

– Zbláznila ses? Ty nejsi normální! Učitel! Jak se ti to povedlo?

– No, víš co, zůstala jsem po hodině ve třídě, abych se zeptala na něco k zítřejšímu testu. Jak jsme tam tak stáli a povídali si, najednou jsem cítila to napětí mezi námi. Musel to cítit taky, protože mě pohladil po rameni a zeptal se, jestli nepůjdeme na kafe. A potom...

Přerušil ji příchod otce. Chodíval v pátek vždycky dřív domů a vyprávět před ním o milostných avantýrách bylo naprosto vyloučené. Zvlášť když v nich figurovali učitelé.

– Ahoj holky! zavolal Oleg vesele a s úsměvem zůstal stát ve dveřích do kuchyně. V ruce držel obálku.

– Co je to, tati? zeptala se Tanja. Nějaké dobré zprávy?

Oleg zaklepal obálkou o futra dveří.

– Dalo by se to tak říct, řekl nadšeně. Vešel dovnitř, políbil jednu po druhé na tvář a posadil se na židli vedle Tanji.

– Ale chci s tím počkat, až přijde domů máma, řekl.

– To ne, zaprotestovaly dvojhlasně. Řekni nám to!

– Tak dobře.

Odklidili společně jídlo, aby měli na stole místo.

Oleg otevřel obálku a vytáhl z ní brožuru a několik fotografií.

Přidržel knížečku děvčatům před očima. Vera se naklonila dopředu, aby líp viděla.

Na obálce byla pláž s několika trsy rákosí v popředí. Obloha na snímku byla dokonale modrá. Vypadalo to jako scenérie odněkud z Kanárských ostrovů. Potom si přečetly nadpis. Gotska Sandön.

– Co to má znamenat? Pojedeme tam? ptala se nadšeně Tanja.

Aniž by odpověděl, ukazoval jim další fotografie, jednu po druhé. Západ slunce nad blyštivou mořskou hladinou, dlouhé a široké písčité nebo oblázkové pláže, pusté lesy, obrovská hejna exotických ptáků a neohraibaní tuleni lenošící na sluncem vyhřátých útesech.

– Ano, vydechl. Konečně.

– Ale tam přece žádní cizinci nesmějí, namítla Vera. Říkal jsi, že je to vojensky chráněné území.

– To je pravda, ale podařilo se mi získat dispenz. Krajský úřad na Gotlandu mi udělil povolení, protože tam je pochovaný můj praděda.

– Ale tati, to je naprosto úžasné!

Tanja ho objala. Vera svého otce pozorovala. Oleg o ostrově Gotska Sandön básnil už od jejího dětství. Pracoval jako biolog, byl aktivním členem ornitologického svazu a v jejích očích naprosto neuvěřitelný milovník přírody. Celý vysněný ostrov byl přírodní rezervací a on jim bezpočetněkrát vyprávěl o jeho fantastické přírodě a o bohaté flóře i o množství ptáků, kteří tam hnízdí. Jinak o ostrově nevěděla nic. Jenom to, že leží ve Švédsku poblíž ostrova, který se jmenuje Gotland.

– A budeme moct jet taky?

– No jasně. Mamince jsem ještě nic neřekl, chci ji překvapit.

– To je paráda, nadchla se Tanja. Kdy pojedeme?

– Asi za tři týdny. 16. července pojedeme do Švédska a přespíme jednu noc ve Stockholmu. Prý je to krásné město. Odtamtud poletíme do Visby na Gotlandu, kde

zase zůstaneme přes noc. A potom přejedeme trajektem na Gotska Sandön a strávíme tam celý týden.

– Ale kde tam budeme bydlet? zeptala se Tanja. Jsou tam nějaké hotely?

– Ne, zasmál se Oleg. Je to přírodní rezervace. Jsou tam jenom chatky. Většina ostrova je úplně pustá. Celoročně tam nikdo nebydlí.

Vera byla dojata jeho nadšením. O tomhle výletu snil celý život.

A teď se mu ten sen konečně splní.

Úterý 11. července

Karin se probudila a natáhla se po budíku na nočním stolku. Bylo za pět minut sedm. Zůstala ještě chvíli ležet a přemýšlela nad včerejšími událostmi. Vybavil se jí pohled na rozstřílené tělo Petera Bovida.

V jeho životě zatím nic mimořádného neobjevili. Peter Bovide byl úplně obyčejný otec dvou malých dětí, který se společníkem provozoval stavební firmu. Výpověď Johnnyho Ekwalla působila věrohodně. Karin se těšila na výsledky vyšetřování, které policie uskutečnila jak u Bovidových doma, tak v prostorách firmy. Včera pozdě večer s tím ještě nebyli hotovi.

Vylezla z postele. Ranní vstávání jí nevadilo stejně jako Knutasovi. Uvažovala, jestli se podobají ještě v něčem jiném. Jak by zahájil vyšetřování on? Uvědomila si, že mu dnes zase nedokáže nezavolat.

Otevřela okno. Protože bydlela v nejvyšším patře, měla výhled přes střechy domů na moře. V dálce zahlédla jeden z gotlandských trajektů, který před chvílí opustil visbyský přístav.

Přešla po vrzající dřevěné podlaze do kuchyně. Vincent, její papoušek kakadu, byl vzhůru a nadšeně na ni volal anglicky dobré ráno. Byl to jediný dvojjazyčný

papoušek, kterého znala. Karin se ho ujala po kamarádce z Austrálie, která se před několika lety odstěhovala z Gotlandu zpátky do své rodné země.

Uvařila si šálek čaje a opekla dvě topinky. Zašla si do schránky pro noviny a zapnula rádio. Vražda Petera Bovida byla samozřejmě úvodní aktualitou všech zpráv. S úlevou konstatovala, že novináři nevyčmucharli nic překvapivého, co by policie dosud nezveřejnila. Pečlivě pročetla všechno, co v novinách o vraždě psali, zbytek jenom rychle prolistovala. Zaujala ji jediná noticka v deníku Gotlands Tidningar.

Počet nákladních lodí přivážejících ruské uhlí do cementárny ve Slite se má během podzimu zdvojnásobit. Budou do Slite připlouvat jednou v týdnu, zatímco dosud to bylo každých čtrnáct dní. Důvodem bylo zvyšování produkce cementárny. Uhlí se užívalo jako palivo v továrních pecích. Kamenolom ve Slite byl jedním z největších v celém Švédsku.

Postavila vodu na další šálek čaje. Něco ji na tom článku zneklidňovalo, jenom nemohla přijít na to co. Přečetla si ho celý ještě jednou, tentokrát pozorněji. Nic mimořádného neobjevila.

Snad na to přijde později.

Karin ještě ani nestačila projít dveřmi do své kanceláře, když zazvonil telefon. Okamžitě poznala rozčilený hlas šéfky místního svazu turistického ruchu. Ať už šlo o cokoli, Sonja Hedströmová pokaždé mluvila tak, jako by právě někde hořelo. Už jenom samotný její hlas dokázal i tomu nejklidnějšímu člověku zvýšit tlak a znásobit tepovou frekvenci.

– Zdravím vás, tady je Sonja Hedströmová. Jsme naprosto zaplaveni telefonáty vystrašených turistů a hostů. Zdá se, že veřejnost se domnívá, že ta příšerná vražda nějak souvisí s tím, že ten muž bydlel v kempu!

Jako obvykle považovala za samozřejmost, že ten, komu volá, má zrovna čas se s ní vybavovat. Ani se nezeptala, jestli neruší, ačkoli se policie právě nacházela uprostřed vyšetřování vraždy. Karin měla co dělat, aby nereagovala příliš jedovatě.

– Vážně?

– Ano, začalo to už včera dopoledne a od té doby je to jenom čím dál horší. A teď začali dokonce volat lidi z pevniny a stornovat objednané pobyty – co když lidi nebudou mít odvalu do kempu přijet! Co když ten vrah udeří znovu v některém z turistických zařízení!

Hlavní sezóna bývá na Gotlandu opravdu krátká, trvá od letního slunovratu do prvních srpnových dnů. Během té doby navštíví ostrov s pouhými necelými šedesáti tisíci obyvateli tři sta až čtyři sta tisíc turistů. Příjmy z turistického ruchu jsou samozřejmě nenahraditelné. Karin dobře rozuměla rozčilení dámy ve sluchátku.

– Můžete těm volajícím sdělit, že rozhodně nic ne-nasvědčuje tomu, že by měla vražda cokoli společného s kempováním nebo se samotným kempem Sudersand, řekla Karin. Na druhou stranu nemůžeme teď nic vyloučit, protože jsme teprve na začátku vyšetřování.

– To jediné, co může veřejnost uklidnit, je dopadení pachatele. Bude už brzy zatčen?

– Něco takového nemohu zatím posoudit. Vždyť k té vraždě došlo teprve včera.

– A vy opravdu netušíte, o co může jít? Na místě činu musely zůstat stopy a spousta lidí určitě něco viděla. Vždyť toho muže zastřelili, takže byl určitě slyšet výstřel a celý kemp byl plný lidí. Někteří hosté už přerušili dovolenou a odjeli odtamtud. Po takové hrůze se tam nikdo neodvážívá přijet. Copak nechápete, jakou katastrofu to znamená pro majitele kempu?

Skvělé. Sonja Hedströmová chtěla evidentně poučit policii o tom, jak se vede vyšetřování vraždy.

– V tuto chvíli můj soucit opravdu nepatří v první řadě majiteli kempu, řekla Karin suše. A samozřejmě se zabýváme stopami i svědectvími, a to je přesně to, čemu se musím věnovat, místo abych marnila čas zbytečnými telefonáty.

– Nemusíte hned být tak nepříjemná, reagovala Sonja Hedströmová dotčeně. Peter Bovide byl v kempu pravidelným hostem, není nic až tak divného na tom, že se šíří zvěsti o tom, že ho zabil někdo, kdo nenávidí kempaře nebo něco podobného. Chtěla jsem jenom nějakou informaci, která by lidi trochu uklidnila, aspoň maličko, ale asi si budu muset počkat na Anderse.

Hlas se jí chvěl rozhořčením a hovor ukončila bez rozloučení. Prostě zavěsila.

Karin vřela krev v celém těle a rudá v obličeji vyšla na chodbu, aby se napila vody. Obvykle jí to při rozčilení pomáhalo.

Když vypila celý kelímek, objevil se na chodbě Thomas Wittberg. Byl jako obvykle opálenější než všichni ostatní a měl na sobě ošoupané džíny a bílé tričko, které opálení ještě zvýraznilo. Vlnité, blondaté vlasy měl ještě delší než jindy a skoro mu přes ně nebylo vidět do očí.

– Ahoj, jak se máš? Vypadáš hrozně našťavaně.

– Na nic se mě neptej, procedila Karin mezi zuby, obrátila se k němu zády a natočila si v automatu další kelímek vody.

– To je to vážně tak zlé? Měl bych každopádně nějaké novinky. Nepomohlo by to?

– O pár minut později seděli v Karině pracovně. Thomas se posadil naproti ní k psacímu stolu.

– Mluvil jsem právě s chlapíkem, který včera řídil ranní trajekt na Fårö. Říkal, že na první lodi ve čtyři hodiny ráno byla jenom tři auta. Baví se prý tím, že pozoruje pasažéry, takže si úplně přesně pamatuje, jaká auta

to byla. Pokud pachatel nebyl v té době už na Fårö, musel přijet právě trajektem ve čtyři hodiny. Během noci žádný jiný nejede a dalším v pět už by to nestihl.

– Takže?

– V prvním autě seděl pár mladých lidí, kteří vypadali, že si byli užít nočního života ve Visby. Druhé auto řídila těhotná žena a to třetí muž s přívěsem na převoz koní.

– A pamatuje si taky, co to bylo za auta?

– To je na tom právě to neskutečné. Pamatuje si barvy i typy vozů, a dokonce části poznávacích značek! Prý se vždycky snaží zapamatovat si z nich aspoň písmena.

– Tak to je vážně originální. Měl by být kriminalistou, zasmála se Karin a zapomněla na předchozí nepřijemnost. Jak se jmenuje?

– Bo Karlström, bydlí ve Fårösundu a je mu šedesát let.

– Výborně, dostaň ho sem co nejdřív. Vždyť možná viděl pachatele. A postarej se o to, abychom ty lidi dohledali. Musíme zjistit, proč jeli takhle brzy ráno na Fårö.

Když Emma Winarvová zajela na parkoviště u knihovny Almedalsbibliotek, jedna její část si přála hned se zase otočit a jet zpátky domů. Podívala se na sebe do zrcátka. Ani opálená pleť neskryla její únavu a pytle pod očima. Vždyť je to fuk. Jenom přenechá Elin na chvíli Johanovi a zajde si k zubaři. Nic zvláštního.

Vystoupila a otevřela kufr. S námahou vyložila kočárek, rozložila ho, připnula k němu tašku s plenkami, lahvičkou s pitím a plyšákem a potom zvedla Elin ze sedačky. Než ji usadila do kočárku, políbila ji a do pusinky jí dala dudlík. Upravila si dlouhou sukni a vlasy sepnuté do ohonu. Měla je teď delší, sahaly jí hluboko